

РЕШЕНИЕ

№ 7794

гр. София, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9169** по описа за **2023** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 285, ал. 1, вр.с чл. 284 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ срещу решение № 4194/23.06.2023г., постановено от Административния съд С.-град по адм.д.№3364/2022г. С обжалваното решение е осъдена Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплати на З. А. С. сумата от 2250 лева обезщетение за неимуществени вреди от престоя му в следствения арест на [улица]за периодите от 08.11.2017г. до 10.11.2017г. и от 28.11.2017 г. до 28.04.2018 г. Касаторът навежда доводи за неправилност на решението в осъдителната му част, като постановено при нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни основания по чл.209, т.3 АПК. Иска се отмяната му и отхвърляне на иска изцяло.

В съдебно заседание, касаторът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът З. А. С., чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба като неоснователна. Моли за присъждане на съдебни разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита, че първоинстанционното решение следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 209, т.3 от АПК.

По основателността съдът приема следното:

Съдебното производство по делото е образувано по искова молба, подадена от З. А. С. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на причинени му неимуществени вреди в размер общо на 5000 лв., причинени в резултат на незаконосъобразно бездействие на администрацията на ГДИН, изразяващо се в поставянето на ищеца в условията, в които е пребивавал по време на двата си престоя (от 08.11.2017 г. до 10.11.2017г. – 2 дни и от 28.11.2017 г. до 28.04.2018г. – 5 месеца в Следствения арест в [населено място], [улица] помещения с недостатъчна площ, липса на санитарен възел, осигуряващ уединение, оскъдно осветление, липса на въздух, липса на истински престой на открито, храна с лошо качество, липса на медицинско обслужване.

С оспореното решение № 4194/23.06.2023г. по адм.дело№ 3364/2022 по описа на Административния съд С.-град е уважен частично иска на З. А. С. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за сумата от 2250 лева.

За да достигне до посочения правен резултат, първоинстанционният административен съд е приел от фактическа страна, че З. А. С. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в ареста в [населено място], [улица] при О. С., като по време на двете си задържания е пребивавал в арестни помещения със следните номера: 4, 5, 13, 15. Съдът е приел за доказано от страна на ищеца, че през исковия период разполагаемата площ в килиите, в които е пребивавал е била с размер по-малък от предвидения в чл.43, ал.4 ЗИНЗС минимум от 4 кв. м, позовавайки се на свидетелските показания на В. П. Ж., че в килия № 15 с площ от 16 кв. м са били настанени общо 5 лица. Съдът е установявил, че обособените места за престой на открито представляват помещения с решетки, поставени с охранителна цел; липсват всякакви условия за упражнения или активност на открито, като по този начин условията на провеждане на престоя на открито не е предоставял възможност за движение и възстановяване. От представените становища от О. - С. и показанията на свидетеля В. Ж., първостепенният съд е направил извод, че всяко арестно помещение разполага със собствен санитарен възел, с непрекъснат достъп до течаща вода, с чешма, мивка и тоалетен блок. Санитарният възел е отделен от останалата част на килията, посредством преградна стена, при което е налице невъзможност за уединение при използването му, липсва и постоянен достъп до топла вода. С тези аргументи, съдът е приел за безспорно установено, че през исковия период ищецът е бил поставен при условия, нарушаващи личното му човешко достойнство по смисъла на чл.3 ЗИНЗС, поради което е и претърпял неимуществени вреди - по арг. от недоказано друго и обстоятелствата по делото - чл.284, ал.5 ЗИНЗС, за които следва да се присъди обезщетение.

За да определи размера на исковата претенция - 2250 лева, изчислени по 15 лева на ден за пет месеца и два дни, първостепенният съд е приложил установените стандарти

от ЕСПЧ по делото Н. и други срещу България, конкретно параграфи 288 и 299, както и при сравнение на условията по цитираното дело и тези на ищеца през исковия период, съобразявайки неговата продължителност.

Неоснователни са касационните доводи за неправилност на съдебното решение поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалния закон и необоснованост.

Първоинстанционният съд в хода на проведеното съдебно производство е събрал относимите към казуса доказателства, достатъчни за изясняването му от фактическа и правна страна и за правилното решаване на спора, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички релевантни факти и обстоятелства от значение за спорното право, правнозначимите доводи и възражения на страните. Въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото доказателства и при анализа им във връзка с приложимата нормативна уредба е направен правилен извод за основателност на претенцията на ищеца за присъждане на причинените му неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие на администрацията на ГДИН, изразяващо се в поставянето на ищеца в условията, в които е пребивавал по време на двата си престоя (от 08.11.2017 г. до 10.11.2017г. – 2 дни и от 28.11.2017 г. до 28.04.2018г. – 5 месеца в Следствения арест в [населено място], [улица] помещения с недостатъчна площ, липса на санитарен възел, осигуряващ уединение, липса на истински престой на открито.

Административният съд законосъобразно е приел наличието на основанието по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС за ангажиране на отговорността на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" поради бездействието на натоварените длъжностни лица в периода да организират настаняването на задържаните в помещения, така че ищецът да разполага с хигиенно-битови условия, отговарящи на стандартите на ЕКПЧ. Съобразно чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС и пилотното Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015 г. по делото "Н. и други срещу България", съдът правилно е счел за доказани твърдените от ищеца неимуществени вреди, като действително са нарушени негови права.

Касационната инстанция намира, че административният съд е обсъдил всички доказателства и е направил съответна на установените обстоятелства преценка и е присъдил справедлив размер на обезщетението. В случая, като се отчетат обстоятелствата, съставляващи проявления на нарушението на чл. 3, ал.1 във вр. с ал.2 от ЗИНЗС; периода на исковата претенция (времето, през което ищецът е бил поставен в условия унижаващи човешкото достойнство – пет месеца и два дни); предвид характера и невисокият интензитет на породените страдания и негативни преживявания, без конкретно увреждане на здравето (физическо или психическо) от тези условия и при прилагането на чл. 284, ал.2 от ЗИНЗС, съдът приема, че размерът на обезщетението е правилно определен.

Предвид изложеното, съдът споделя изцяло мотивите на административния съд в обжалваното решение и последното като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответната страна се присъждат своевременно поисканите и доказани разноски пред касационната инстанция за един адвокат по делото, които възлизат на 1000 лева, съгласно представения договор за правна защита и съдействие. Съдът счита за неоснователно възражението на процесуалния представител на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като същото е в размер близък до минималния размер съобразно чл.7, ал.2, т.2 вр. с чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4194/23.06.2023г. по адм.дело № 3364/2022 по описа на Административния съд С.-град, с който е уважен частично иска на З. А. С. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за сумата от 2250 лева.

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" да заплати на З. А. С., ЕГН [ЕГН], адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.